

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2015 r.,
sprawy R. M.
skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 25 marca 2014 r., sygn. akt VIII Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 14 października 2013 r., sygn. akt XV K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego R. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. T. Kancelaria Adwokacka w B. 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) w tym 23 % podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji przez obrońcę z urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 25 marca 2014 r., w sprawie VIII Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 14 października 2013 r., którym R. M. za czyn zakwalifikowany z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k., skazany został na karę ośmiu lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego R. M. wniosł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

I. art. 433 § 2 k.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wynikające z podzielenia przez Sąd Okręgowy dowolnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I- instancji w kwestii uczestnictwa skazanego w popełnieniu przypisanego mu czynu, poprzez uznanie, iż Sąd Rejonowy wyprowadził prawidłowe wnioski ocenne z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego, zgodnie z zasadami trafnej reakcji karnej, prawdy i bezstronności (...)" (vide: str. 6-7 Uzasadnienia wyroku), gdy tymczasem Sąd Okręgowy:

1) nie przeprowadził w wyniku kontroli odwoławczej dogłębnej analizy wersji podrzucenia skazanemu noża przez inną osobę, podczas gdy jawiła się ona jako wielce prawdopodobna, bowiem fakt tej czynności mógł zaistnieć w wielu okolicznościach, szczególnie biorąc pod uwagę tą okoliczność, iż skazany znajdował się w stanie głębokiego upojenia alkoholowego i nie pamiętał okoliczności w jakich znalazł się w posiadaniu noża, ponadto jego stopień nietrzeźwości w dniu zdarzenia dawał asumpt do przyjęcia, iż pozostawienie na narzędziu zbrodni jego DNA przez osobę trzecią nie stanowiło najmniejszego problemu, tym bardziej, że na kurtce skazanego nie odnaleziono śladów krwi pokrzywdzonego, która była na nożu, zaś logika przemawia za tym, że osoba znajdująca się w stanie tak znacznego upojenia alkoholowego nie jest zdolna skoordynować ruchów w ten sposób, aby schować narzędzie, na którym znajduje się krew do wewnętrznej kieszeni kurtki bez jej uprzedniego ubrudzenia,

2) ewidentnie zdeprecjonował znaczenie rzeczywistego wyglądu kurtki skazanego, która nawet przy przyjęciu noszenia jej na szarej stronie (co faktycznie nie miało miejsca, gdyż skazany nosił ją na czarnej stronie) nie odpowiadała opisowi kurtki przedstawionemu przez świadka P. K. (vide: k. 191),

3) nie wskazał motywu rzekomego ugodzenia nożem pokrzywdzonego M.R., którego miał dokonać nieznany mu i nie znający go skazany, nie mający z nim żadnych zatargów, umniejszając przy tym znaczenie braku bezpośrednich

świadców zdarzenia, które miało mieć miejsce w okolicy uczęszczanej przez dużą ilość przechodniów (w miejscu zdarzenia znajdują się dwa duże sklepy spożywcze)

II. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wobec braku szczegółowego ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego do zarzutów apelacyjnych w kwestii tej okoliczności, iż na odzieży oskarżonego nie ujawniono śladów DNA pokrzywdzonego, aprobując w pełni ustalenia poczynione przez Sąd I Instancji w tym zakresie, pomijając przy tym, iż na znalezionym w kieszeni kurtki skazanego nożu uwidoczniono brunatne ślady z których wyizolowano DNA pokrzywdzonego, co biorąc pod uwagę znaczny stan upojenia alkoholowego skazanego w chwili zatrzymania i towarzyszący temu stanowi brak koordynacji ruchowej przemawiało za przyjęciem, iż odzież skazanego również powinna nosić ślady poplamienia krwią pokrzywdzonego, powstałe w wyniku chowania noża do wewnętrznej kieszeni kurtki”, wniósł o uchylenie wyroków Sądu obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w B., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R. M. jest, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., oczywiście bezzasadna i jako taka została oddalona, natomiast skazany, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Sporządzenie i wniesienie kasacji przez obrońcę z urzędu uzasadniało zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa stosownego wynagrodzenia.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w punkcie 1 oraz w punkcie 2 kasacji, naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. stwierdzić należy, odwołując się uzasadnienia wyroku, że Sąd ten w pełni i przekonująco odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy, wykazując, że Sąd Rejonowy przeprowadził wszystkie możliwe w tej sprawie dowody, które ocenił zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. i na ich podstawie dokonał ustalenia okoliczności istotnych w sprawie. Sąd odwoławczy nie ograniczył się do podzielenia stanowiska Sądu pierwszej instancji przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego apelacją wyroku, lecz we własnym

zakresie dokonał analizy i oceny dowodów, dotyczących przede wszystkim podniesionych w apelacji kwestii możliwości podrzucenia oskarżonemu noża, którym niewątpliwie został ugodzony pokrzywdzony, wyglądu kurtki, w którą w tym dniu był ubrany oskarżony, śladów krwi i DNA na nożu i ich braku na kurtce oskarżonego (s. 7 i nast. uzasadnienia SO). Trafnie Sąd Okręgowy wskazał, że za ustaleniem, iż tylko oskarżony wówczas dysponował nożem i tym narzędziem ugodził pokrzywdzonego, przemawiają zeznania świadków – funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali oskarżonego, ale także ślady DNA ujawnione na tym nożu. Zakres śladów krwi na ostrzu noża i niewielkie krwawienie ran doznanych przez pokrzywdzonego, co także wynika z zeznań świadków, mogło zdecydować o tym, że ślady takie nie zostały ujawnione na kurtce oskarżonego i w jej wnętrzu. Z kolei, ustalenia dotyczące wyglądu kurtki, w którą wówczas ubrany był oskarżony wynikają z protokołu jej oględzin oraz z zeznań świadków, w tym przede wszystkim P. K.. Co prawda, nie został ustalony motyw czynu oskarżonego, co jednak nie było podnoszone w apelacji, ale decydujące jest to, że oskarżony wówczas znajdował się w znacznym stopniu pod wpływem alkoholu i już tylko z tego powodu nie było możliwe ustalenie motywu zachowania sprawcy, co zresztą nie należy do ustawowych znamion tego czynu zabronionego

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.